

lig forandrer den bestaaende Toldlov, det kan man gøre, men derimod vilde det efter min Mening have været ulovligt, have været statsretlig uforsvarligt, hvis den højtærede Finansminister vedblivende opførte en Indtægtspost af Kultolden; men lod den bestaaende Toldlov være uforandret. Det er det, man ikke kan gøre. Man kan ikke blot ved at nægte en Udgiftspost eller ved at opføre en Indtægtspost paa Finansloven forandre en bestaaende Lov, som bliver ved at bestaa uforandret med sin Tekst. Saa længe den særlige Lov bestaar uforandret og har sin Tekst, skal denne Lovs finansielle Konsekvenser med Lovens tvingende Haand skrives paa Finanslovsforslaget. Men derimod kan man lige saa vel paa Finansloven som ved en anden særlig Lov forandre en hvilken som helst Lov. Man skal kun udtrykkelig forandre Loven. Det vil sige, man kan f. Eks. ikke ophæve Loven om Alderdomsforsørgelsen ved paa Finansloven at stryge den Bevilling, som er nødvendig til at opfylde Alderdomsforsørgelseslovens Krav. Derimod kan man her i Tinget indbringe et Lovforslag, som ophæver Alderdomsforsørgelsen, og saa falder Bevillingen bort. Men man kan ogsaa paa Finansloven indføre en Bestemmelse om, at Alderdomsforsørgelsesloven skal falde bort, men det skal saa udtrykkeligt staa der, og Loven skal være ophævet. Man kan med andre Ord gøre akkurat det samme paa Finansloven, som man kan gøre ved en særlig Lov. Men man kan ikke blot ved at nægte en Udgiftspost eller opføre en Indtægtspost forandre en bestaaende Lov, naar dens Tekst bliver ved at bestaa som saadan. Jeg tror, at dette er det rigtige Synspunkt, og naar man lægger dette til Grund, bortfalder hele det statsretlige Tvistespørgsmaal, hvorvidt man kan ændre Love ved Finansloven eller ikke. Det gælder blot om at se Sagen rigtigt og klart.

Wulff: Jeg vil sige til den højtærede Finansminister, at jeg ikke tror, han har Ret i at pointere, som han har gjort, at man nu er kommen til Erkendelse af Kultoldens Betydning. For vort Vedkommende har det været gjort gældende under Tolddebatterne fra først til sidst, at Kultolden i og for sig var en irrationel Skat, og jo mere vi maatte være Tilhængere af Beskyttelse, desto mere maatte vi være Modstandere af en Told som Kultolden, der hviler paa en Nødvendighedsartikel, som vi ikke have i Landet selv. Det har været

gjort stærkt gældende, og der er ikke i den Henseende sket nogen Forandring i vore Anskuelse fra den Tid til nu. Men jeg maa gentage, hvad jeg nævnedes, at den højtærede Minister ved Opretholdelsen af Kultolden rammer en hel Del Næringsveje i vort Land, som ikke have nydt specielle Fordele af Toldloven paa en saadan Maade, at han derfor kunde paalægge dem at bringe dette Offer, som Opretholdelsen af Kultolden vilde være. Den højtærede Minister vilde kunne sige dette om enkelte Industrier, f. Eks. om Skibbygning, der tidligere levede under de abnorme Forhold, at den havde en mere end dobbelt saa høj Told paa sine Raa- og Hjelpestoffer som paa sit færdige Fabrikat. Det forandrede man, og hvis saa Ministeren forlangte, at denne Industri nu til Gengæld skulde finde sig i i nogen Tid at bære den Byrde, som Kultolden vilde være, ja, saa ved jeg ikke, om det var rimeligt, men der vilde dog være nogen Logik deri. Men naar Ministeren staar overfor Virksomheder som dem, jeg nævnedes før, Cementfabrikker og Kalkværker, hele Skibsfarten og en hel Del andre, saa er der aabenbart ikke nogen Berettigelse til at forlange af dem, at de skulle se en saadan Velgerning i Toldloven, at de af den Grund skulde bære Kultolden eller en Trediedel af den gamle Kultold saa meget længere.

Med Hensyn til den formelle Side af Sagen skal jeg ikke komme ind paa vidtløftige retlige Debatter, som jeg ikke en Gang vilde føle mig kompetent til at deltage i. Jeg skal derfor ikke indlade mig særligt paa saa udviklede Forhold, som det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) synes at ville fremdrage. Dog vil jeg sige, at det staar rigtignok for mig saaledes, at det er langt mere umuligt paa Finansloven at ophæve en Lov helt og holdent end at forandre en Bevilling, der gives i Henhold til Loven. Det ærede Medlem fra Ringsted syntes at mene, at man f. Eks. kunde afskaffe Alderdomsforsørgelsen ved et Pennestrøg paa Finansloven. Det forekommer mig rigtignok at være et Resultat, som yderligere vilde befæste mig og dem, der staa paa min Side, i den Anskuelse, at vi ikke skulle indlade os paa at aabne nogen Dør for Reformen paa Finansloven. Jeg ved ikke, hvilket Virvar det vilde føre til, naar vi kom ind paa ved en Anmærkning paa Finansloven at sige: Nu er den Lov og nu er den Lov ophævet. Jeg tvivler om, at ret mange vilde holde af den Konsekvens. De Eksempler, Ministeren nævnedes, saadanne Ting,